

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste August 1890.

39te Aargang.

Tale af Præsident Geo. W. Cannon,

holdt i Saltstaden den 27de April 1890.

(Fortsat fra Side 311.)

Der er mange Mennesker, som ikke have Mod nok til at forsvare Sandheden, og selvsølgelig ikke villige til at udsætte sig for saadanne Forfølgelser, som i de fleste Tilfælde have ledsaget dem, der have efterlevet sande Principer. De give efter for den Opposition, som rejser sig imod dem. De foretrække Popularitet og hnder at have et godt Navn samt elsker denne Verdens Goder, og overlader saaledes deres egen Skjæbne i Fremtidens Haand. De tillade sig at deltage i Dagens Nydelse og Fornøjelser og ere villige, som de selv siger, at rejsere Fremtiden. Men der ere Andre, som lade deres Betragtninger gaa hinsides alt dette, idet de elske Sandhed og Retfærdighed mere end denne Verdens Magelighed og Nydelse forenet med Rigdom og et godt Navn, ligesom vor Herre og Frelser tilligemed hans Apostle gjorde. De vandrede igjennem dette Liv under alle tænkkelige Gjenvordigheder og Savn,

og tilsidst opofrede deres eget Liv. Hvorfor gjorde de dette? Fordi de vidste at Gud havde en Belønning i Beredskab for dem, nemlig, en fuldkommen Herlighed, og ligesom Jesus sagde, som Svar paa et Spørgsmaal stillet til ham af en af Apostlene: „Sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig, udi Igjenfødselen, naar Menneskenes Søn skal sidde paa sin Herligheds Trone, skulle I og sidde paa tolv Troner og domme de tolv Israels Stammer“. Apostlene troede Jesu Ord. De troede at Jesus vilde give dem det Privilegium at sidde paa Troner og blive Regenter i Guds Rige. Saaledes arbejdede de ikke for at erholde en jordisk Krone. Vi læse om mange Mænd, der have udholdt og gjennemgaaet næsten alle Ting, for at erholde en verdslig Krone. Vi læse om Mænd, der have fremtraadt paa Slagmarken, og saaledes udsat deres eget Liv for Fare, og gjennemgaaet

alle tænkelige Lidelser, for derved at vinde denne Verdens Yndest og Navnkundighed. Men disse Helte, hvorom jeg har talet, der opofrede deres Liv for Sandheden, og lod det aandelige Dje betragte Forholdene hinsides Grænsen af dette Liv, de forstode at verdslig Rang, Kroner og Yndest var alt Forgjængelighed. Jesus havde lovet dem, at de skulle sidde paa tolv Troner og domme Israels Hus, samt at de skulle blive Konger og Præster for Gud og Lammet evindeligen. De stuede fremad med fuldkommen Tillid til disse Lofsters Opfyldelse. Og af den Aarsag udsatte de sig for alle Lidelser og Savn.

Men vi have ogsaa en anden Klasse af Mænd, der elske deres egen Bekvæmlichkeit, og ikke ere villige til at underkaste sig saadanne Savn, som Apostlene gjorde, og uagtet de muligvis kan være hæderligere Menneſter i mange Henseender, saa kunne de dog ikke forvente at erholde den samme Belønning og Herlighed, som de, der have gjort store Opofrelser for Sandheden. Derfor siger ogsaa Paulus: En Herlighed er som Solens, eller med andre Ord: celestia Herlighed. Hvem skal opnaa den? De som holde denne Lov, der tilhører den Herlighed; de som gjøre alt det, som Gud har befalet dem; de som ere villige til at igjennemgaa alle Ting for Frelserens Skyld, og gjøre Alt, som er fordret af deres Hænder. Uden Tvivl har der været Millioner af Menneſter paa Jorden igjennem Tidernes Løb, der have været villige til at gjøre alle disse Forsagelser. Og vi ere underrettede om, at de skal erholde celestia Herlighed. Hvor Gud og Kristus ere, ville ogsaa de blive tilladte at dvæle. Til dem ere Kroner, Troner og Ophøjelser lovede. Alt det som deres Hjærter kan ønske

og attraa, og det, som vil bidrage til at forøge Herligheden af en dødelig eller u dødelig Sjæl, vil blive givet til disse. Jesus Kristus er det store Eksempel i saa Henseende. Han kom selv her paa denne Jord. Han forsagede sin Trone og sin Herlighed; han forlod sin Faders Nærværelse og var villig til at komme ned paa denne Jord og igjennemgaa Lidelser. I den korte Tid, som han virkede i denne Sfære, led han alt muligt, som en dødelig Sjæl kunde lide, og efter at have udholdt saadanne Smærter, som i Gethsemane Have, da hans Svæd var ligesom Blodsdråber, og endelig korsfæstet, saa sejrer han dog over alle disse Gjenvordigheder, idet han opstaar paa den tredje Dag, og saaledes udpeger Vejen for alle sine Efterfølgere, ved selv at vise Eksemplet. Derfor kunne vi med god Grund sige: at Alle, som ønske at have den samme Herlighed, som han har erholdt, maa være ligesaa villige, som han var til at udholde alle Gjenvordigheder for Evangeliet, det glade Budskab, aabenbaret fra Himmelen. Disse ere Guds Souner og Døtre, og de ville opnaa Salighed i Lammets Nærværelse.

Men vi have endnu en anden Klasse af Menneſter, uagtet de ere hæderlige i deres Vandl, saa kunne de dog ikke opnaa den samme Herlighed, af den Aarsag, at de ikke ere villige til at gjøre de Opofrelser, som ere fordrede af dem, som Betingelser for den fulde Belønning. De have ikke den Styrke, den Viljekraft og Tilbøjelighed, som er nødvendig for at udføre disse Ting. De give efter for Verdens Gunst. De elske denne Verden og dens Bisfald og Anerkjendelse, men Gud har desuagtet beredt en Herlighed for dem. Der ere Millioner af ærlige Menneſter i denne Verden, som have levet et hæderligt

Liv, og i Selskab og Dugang med deres Medmennesker have opført sig paa en moralsk og anstændig Maade, men desuagtet have de ikke erholdt den Bilskekraft og de Sjælsevner, som den anden Klasse jeg har hentydet til, og derfor ville de kun erholde en saadan Herlighed, som Maanens Glans, ifølge Apostelens Erklæring.

Man finder ogsaa en anden Klasse af Mennesker, som ikke ere villige til at overholde Anstændighedens Love, men næsten under alle Omstændigheder anvende deres Handlefrihed til at udføre onde Gjerninger. Den Herlighed som er udlovet til dem, er i Righed med Stjernernes Glans paa Firmamentet, og som Apostelen siger: Ige- som den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er de Dødes Opstandelse. Disse Menneskers Opstandelse er ligesaa forskjellig i Herlighed, som deres Opførelse og Fremgangsmaade i denne Verden er forskjellig fra de Gode, Dydige og Edle. Der ere mange Grader af Synd og Overtrædelser, som de Ugudelige gjøre sig delagtige i, og i Overensstemmelse med deres Overtrædelser, ville de blive straffede; men naar Tiden kommer at de have udstaaet den Straf, som Gud har bestemt for dem, saa ville de blive forløste formedelst Lammets Blod, og modtage en større Herlighed end de nogensinde forventede. Ingen dødelig kan fatte og tilfulde forstaa den Herlighed, som selv disse Mennesker ville erholde, uagtet de have været saa nedværdigende i deres Fremgangsmaade. Men lad mig bemærke, at de ville ikke erholde den, førend de have udstaaet Straffen for deres Overtrædelser. For alle Synder og Overtrædelser, som Menneskene gjøre sig skyldige i, er Straf tilføjet. Dette er en uforanderlig Lov, og dens Fordringer kan ikke

undgaaes. Vi maa alle udholde Straf for vore Overtrædelser og Synder. Hvis jeg overtræder det dødelige Begemes Lov; hvis, for Eksempel, jeg nyder af nogen Føde, som ikke er passende for mig, eller fraadser med at spise og drikke, saa maa jeg, som Følge deraf udholde Straf og Lidelser. Dette er mundgaaeligt. Vi have til at lide for Overtrædelser af de syssle Love. Paa lignende Maade have vi til at igjennemgaa Lidelser for Overtrædelse af Guds Love. Der er kun en Maade, hvorpaa vi kunne undgaa Straf, og det er ved Dydighed til den Lov, som Gud har bestemt. Herren siger: Tro paa min Son, Jesus Kristus, og omvend Eder fra Synd, bliv døbt af En, som har Myndighed dertil, og I skal saa Eders Synder tilgivne. Dette synes at være den eneste Maade, hvorpaa Straf kan undgaaes for Overtrædelse af de aandelige Love.

Den Almægtige har i Særdeleshed tydeliggjort denne Lov, saa at den med Letthed kan blive forstaaet af Alle. De som tage en forkert Retning her i Livet maa tage Følgerne deraf. De som stride imod Gud og hans Værk i Dag, ville dog engang i Tiden erholde Forløsning formedelst Kristi Forsoning, dersom de ikke udgynde uskyldigt Blod, eller paa en eller anden Maade bidrage dertil. De ville faa en Herlighed meget større end den de have forventet, men det vil ikke blive førend de have betalt den sidste Hvid, for deres Overtrædelser og Synder. Saaledes burde vi forstaa, at dersom vi udføre syndige Gjerninger, saa maa vi engang forjone for dem. Vi kunne ikke overtræde Guds Love uden at blive straffede. Og hvis vi udøve Uretfærdighed, saa ville vi blive forhindrede fra at indtræde i Guds Nærværelse, nemlig ind i den Herlig-

hed, som han har i Beredskab for alle sine trofaste Børn.

Jeg formoder at der ikke findes en eneste Sjæl, under Lyden af min Røst i Dag, som bekjender at være en Sidste-Dages Hellig, uden at han opsender sin Bøn til Gud, og anraaber ham i Forløserens Navn om at blive vejledet paa den Bane, som leder til celestiaal Herlighed. Celestiaal Herlighed er Bønnen; celestiaal Herlighed er Ønsket; celestiaal Herlighed er det bevægende Motiv, der opmuntrer os paa vor Livsvandring. Vi ønske af vore ganske Hjerter at erholde en saadan Herlighed. For den have de Sidste-Dages Hellige forladt deres Hjem. For den have de udholdt ubeskrivelige Lidelser og Savn. For den have de opofret deres Ejendele, og været villige til at forlade deres behagelige Hjem. For den udholde de nu Forfølgelse. De have i Sigte den celestiale Herlighed. De ønske at komme der, hvor Gud og hans Søn troner i Magt og Herlighed. De ønske at komme i Nærværelse og i Selskab med de Nene og Helliggjorte, hvilke have levet i de forskellige Uddelinger, naar Sandheden har været paa Jorden, og med dem nyde Ewigghedens Glæder og Lykkeligbed. De ønske at vandre paa den Vej, hvor Udvikling og Fremadskriden aldrig endes, indtil de skal blive Gud og vor Fader lige, samt hans Søn Jesus Kristus. De tro at der er Sandhed i hvad Apostelen Paulus siger, naar han taler om de Hellige, som Guds Arvinger. Erindrer Ordene. Hvis vi ere Arvinger, saa maa vi ogsaa engang haabe at arve. Hvis vi ere Guds Arvinger, hvorfor skulle vi da ikke arve Betsignelser, Herligheder, Magter og Fyrstendømmer af Gud vor evige Fader. Følgende burde alle Sidste-Dages Hellige have i Sigte: Hvorledes skal jeg kunne leve at jeg

maa blive en Guds Arving og Jesu Kristi Medarving? Hvad Retning skal jeg tage i Livet for at opnaa celestiaal Herlighed — en aldrig visnende Krone? ikke et tomt Fantafibillede, ikke et blottet Scepter, men et Scepter af Magt, en Krone, som betyder noget virkeligt, og en Krone som betyder en Konges og Dronnings Myndighed. Dette er hvad de Sidste-Dages Hellige have i Sigte, naar deres Sjæles Tanker ere saadanne, som de burde være, og deres Øjne ere aabne for den Herlighed, som Gud har i Vente for alle de Trofaste.

Ødet vi have saadanne herlige Forjættelser givne til os, og denne lyse Fremtid, saa burde vi ikke standse paa vor Bane og udføre saadanne Gjeringer, som ere nedværdigende for vor Kaldelse. Skulle vi gjøre os delagtige i Synd? Skulle vi udøve saadanne Gjeringer, som ville vanære vor Karakter, og gjøre os skamfulde for os selv i Nærværelse af vore Medmennesker, og hvor meget mere i vor Faders Nærværelse og de hellige Engle, hvilke omgive hans Trone? Lad ikke de Døpfrelser, som vi allerede have gjort, tabes ved Utrofasthed eller Forjømmelse fra vor Side, eller ved at forhærde vore Hjerter, saa at den Helligaand ikke skal kunne vejlede os paa den Bane, som vi ønske at vandre. Vilde I blive tilfredsstillende med en Herlighed, paa hvilken Maanen paa Firmamentet er et Billede? Nej, I vilde ikke, naagtet den muligvis overgar Eders største Forventninger i saa Henseende, baade i Storhed og Herlighed.

I sige til Eder selv: O, svage og ufuldkomne som vi ere, vilde vi dog bede til Gud, at han vil være overbærende med os; vi bede til Gud om at han ikke vil fratage os Forjættelsen om celestiaal Herlighed; hjælp os o Gud! at stride imod Naturens Strøbeligheder;

hjælp os at holde dine Befalinger Dag for Dag, saa at vi maa blive værdige til at modtage Ophjælpsen af de Forjættelser, som Du har givet til os!

Jeg ved at disse ere de Jølelser, som de Sidste-Dages Hellige have. I denne Hensigt ere Templer opførte. Gud har forud bestiftet Eder og kaldet Eder til Salighed. Tillad ingen anden Tanke at indtræde i Eders Sind. Naar jeg horer at Individet berøbe dem selv Livet, eller udøve andre syndefulde Gjæringer, begrundet paa deres Ugudelighed, saa føler jeg til, af mit ganske Hjerte, at beklage alle Saadanne. Jeg ønsker at jeg maatte kunne frelse dem. Jeg ønsker at jeg maatte kunne indghe i deres Vunder og nedtrykte Sjæl Glædens Balsam; at jeg maatte være i Stand til at indghe i dem den Glæde, som Gud har givet til Alle, der have modtaget den Helligaand, thi der er Haab for alle levende Sjæle. Herren ønsker ikke nogen Mands eller Kvindes Undergang, han ønsker at frelse enhver af os. Uden Forskjel hvor svage og ufuldkomne vi end monne være, saa elsker dog Gud os, uagtet han hader vore Synder; vi ere hans Born, og saaledes ønsker han at Alle maatte erholve Salighed. Hans Naades Arm er udstrakt bestandig til os. Han opmuntrer os, formedelft sin kjærlige Naade og omme Deltagelse, til at komme til sig, og han vil give os alle Betsignelser, som vi ere værdige til at modtage. Han er villig til at styrke os i vor Ufuldkommenhed. Han vil tilgive os for vore Synder, hvis vi omvende os fra dem. O! Syndere, hvis der ere nogle saadanne her i Dag — ja, vi maa tilstaa at vi ere alle Syndere; men hvis der er Noget, som føler at han næsten er fortabt, saa vil jeg sige til ham, at Gud er villig til at tilgive din Synd, og udslutte alle dine Over-

trædelser, forjaaviddt du vil omvende dig fra dem. Omvendelse er hvad han forlanger — sand og oprigtig Omvendelse — og da vil han tilgive dig for dine Synder, og hjælpe dig til at overkomme alle Svagheder. Han har ikke udvalgt nogen af Eder til Fordømmelse. Om I blive fordømte, saa vil det blive fordi I selv have valgt at vandre paa den Vej, som leder til Fordærvelse, og ikke begrundet paa den Almægtiges Dnske eller Forudbestemmelse.

I Apostlernes Skrivelser finde vi Ordene „Kaldte“ og „Udvalgte“. Vi kunde ogsaa benytte de samme Ord i Dag, thi hvor mærkværdigt er det ikke, og hvor ofte foraarjages ikke denne Anskuelse ved den Erfaring, som vi have haft i Verden, i at prædike Evangeliet. Vi gaa til et Naboland, og vi indsamle nogle saa sandhedsøgende Sjæle. Den store Masse af Folket skænker ikke den mindste Opmærksomhed til Saliggjorelsens Budskab. Men hvilke ere de som lytte? Jo, vi kunde med Rette benævne dem de „Kaldte“ og „Udvalgte“ ifølge Guds Naade, ligesom ogsaa Apostelen saa ofte gjorde. Ja, vi ere Udvalgte, men det er ikke fordi at Andre ikke ere udvalgte. Det er fordi at vi i Guds alvise Styrelse og Naade erholdt Tro da vi hørte Evangeliet, og, som en Folge, annammede det med Glæde og Tilfredshed. Derfor kunde vi med fuld Ret benævnes de „Kaldte“. Dog er dette ikke begrundet paa at andre Menneker ere berøvede saadanne Privilegier, nej, det er fordi at vi ved Udøvelsen af vor Handfrihed annammede Saliggjorelsens Budskab. Herren inspirerede sine Tjenere i Fortiden, til at tale og skrive saaledes som de gjorde. De talde om Forudbestiftelse, om de Betsignede og de Udvalgte. Men i det Kapitel, som jeg allerede har oplæst, underretter Paulus

os om, paa en tydelig Maade, hvilke disse vare, idet han siger: „Thi ikke Alle, som stamme fra Jsrael, ere Jsrael“. Jeg spørger: Hvorfor ere de ikke af Jsrael? Fordi at de ved en ugudelig Vandel gjore sig uværdige til Jsraels Arveret. Hvis de havde vist Lydighed til Guds Befalinger, saa vilde de have blevet berettigede til Fædrenes Forjættelser. Lad denne Kjendsgjerning blive forstået, at Gud gjør Pagter med sine Tjenere, og velsigner dem samt deres Efterkommere. Enhver Mand og Kvinde burde leve et dydigt Liv, ikke alene for deres egen Skyld, men ogsaa for deres Efterkommeres. Men er der ikke mange gode Fædre, som have ugudelige Børn? Visjelig. Ikke destomindre give Gud Løfter til sine trofaste Tjenere. Han gav Forjættelser til Abraham, men desuagtet vare mange af hans Børn uvetfærdige, og levede ikke saaledes at de kunde arve Velsignelsen, som Gud havde lovet til Fædrene. Men Andre have modtaget Velsignelserne, og alle Folkeslag paa Jorden ere velsignede igjennem Abraham, ja, formedelst Lydighed til Lovene ere de adopterede ind i hans Familie. Gud kaldte Abraham sin Ven, og sagde sig selv at være Abrahams Gud. Og naar Abraham fik en Son, saa kalder Gud sig Abrahams og Jsafs Gud, og ligesaa naar Jsaf fik en Son kalder han sig Abrahams, Jsafs og Jakobs Gud. Her have vi tre fremragende Mænd, hvilke Gud ikke alene anerkjendte og berettigede til et fortroligt Venkab, men beseglede ogsaa paa dem store Velsignelser. Han gav til Abraham en Forjættelse, og hvis det ikke betragtes som Vanære, saa vil jeg sige, at han lovede ham at blive som en Gud. Han tog ham med sig ud paa Marken, og viste ham den stjernebestroede Himmel og sagde: saa talrig

som Stjernerne paa Himmelen i deres Mangfoldighed, og som Sandet ved Havets Bred skal dit Afkom vorde. Hans Efterkommere skulde udbredes over den hele Jord, og i dem skulle alle Nationer paa Jorden velsignes. Abraham udviste en saadan Trofasthed, at Verdens Frelser fandt Behag i at fødes igjennem hans Slægtlinie.

Saaledes er det ogsaa i vor Tid, thi Herren velsigner sine trofaste Børn. Han giver til dem Forjættelser, og i den Hensigt opføre vi Templer, i hvilke Guds Tjenere kunne modtage Forjættelser og Velsignelser, samt have dem beseglede paa sig, saa at deres Efterkommere og Andre maatte blive velsignede i Fremtiden. Mænd i Kjodet kan, formedelst Guds Myndighed have alle Velsignelser henhørende til Evigheden beseglede paa sig. Vi burde fæste alle disse Forjættelser i vor Erindring, thi de ere ikke unyttige Ord eller Løfter givne af den Almægtige. Naar vi have erholdt Løfte om at komme frem paa Opstandelsens herlige Morgen iførte Herlighed, Udodelighed og evigt Liv, og Velsignelser ere udtalte over os af Mænd, som holde Myndighed fra Gud, saa kunne vi forlade os paa at alle disse Ting ville blive opfyldte. Naar en Guds Mand siger: Jeg besegler paa Eder Troner, Kroner, Fyrstendømmer, Magter, Værdigheder, Ophøjelser samt Abrahams Jsafs og Jakobs Velsignelser, saa vær forvisset om, mine Venner, om vi leve derfor, at alle disse Forjættelser, i Ordets fulde Mening, ville blive opfyldte. Det forandrer ikke Sagen hvor mange Aar henrinder, thi den Sjæl, som har modtaget disse Velsignelser, om han forbliver trofast, saa vil ethvert Ord opfyldes, fordi Gud kan aldrig bryde sine Løfter. Han har indgaaet Pagter med sine Børn, og er saaledes forpligtet til

at holde sine Løfter. Det er dette som gjør ham til en Gud. Han er en Gud af Sandhed; han kan ikke lyve; han kan ikke bedrage; han kan ikke give Forjættelser til Menneskene uden at opfylde dem.

Gud kjender alle Enkeltheder forenede med dette store Sidste-Dages Værk. De Gjenvordigheder vi have igjennemgaaet vare alle kjendte af ham længe forend de fandt Sted, jaavel som den Stilling, som vi nu indtager. Han vidste paa Forhaand hvorledes vi vilde handle, paa Grund af den Rundskab, som han er i Besiddelse af, hvilken er uindskrænket. Han ved hvorledes disse Forfølgelser vil ende, samt at Saliggjorelsens Dag vil oprinde. Han ved at Zion er bleven grundfæstet for aldrig at omstyrtes, thi han har givet os denne Forjættelse. Selvedes Porte skal aldrig faa Overhaand over Guds Zion. Det forandrer ikke Sagen hvor mange

Forfølgelser og Gjenvordigheder vi skulle igjennemgaa, thi den evige Fader har givet til os Forjættelsen om Forløsning. Uagtet vi muligvis vil have til at vade i dybt Vand, og gaa igjennem den brændende Jld, og jaaledes prøves paa alle tænkelige Maader, saa kjender dog Gud alt dette, og vil paa en forunderlig Maade forandre Forhold og Omstændigheder jaaledes, at Resultatet vil blive Herlighed og Saliggjorelse for sit Folk. Alt det som er nødvendigt for os at gjøre, er at opfylde vore Pligter og have vor Fortrosthed og Tillid til ham, under alle Livets prøvende Omstændigheder, og forlade os paa hans Forjættelser, og han vil med Tiden bringe os sejrende og triumferende igjennem Kampens haarde Strid. Maa Gud forunde os Alle denne endelige Sejr er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

„Mormonerne“ i Idaho.

Enhver Mand, der tror paa Bibelen, jaaledes som de Sidste-Dages Hellige opfatter den, og som bliver døbt som Medlem af nævnte Samfund, taber sin Stemmeret og alle andre borgerlige Rettigheder i Idaho. Enhver Mand, som er født i denne Kirke, og som blev døbt, da han var otte Aar gl., taber sin Stemmeret, selv om han aldrig har giftet sig. Enhver Mand — Medlem af Kirken eller ikke —, der giver frivillige Bidrag til Kirkens Embedsmænd, som Fattighjælp eller i andre Djeved, forspilder sin Stemmeret. Og endnu mere: Ingen Borger i Idaho, Medlem af Kirken eller ikke, kan votere, uden at han først aflægger Ed paa, at han anser Edmundsloven for suprem og bindende, lige meget hvor uretfærdig han i sit Hjerte anser den for at være.

En lignende Lov er det, Guvernør Thomas og Advokat Washin med Bistand af Senator Edmundt arbejder paa at faa indført i Utah. Dette kaldes amerikansk Frihed i det 19de Aarhundrede.

Tankeprog. Hvorfor forhøje Hedningerne, og grunde Folkene paa Forfængelighed? Jordens Konger rejser sig, og Fyrsterne raadslaa tilfammen imod Herren og imod hans Salvede: „Fader os sønderrive deres Baand og kaste deres Neb af os“. Han, som bor i Himlene, leer; Herren spotter dem. David.

Den 1ste August 1890.

Følgerne af Bagtalelse.

„Dg jeg hørte en stærk Røst i Himmelen, som sagde: nu er Saligheden og Kraften og Riget blevel vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstjyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat.“

Uf dette Skriftsted fremgaar det meget tydeligt, at der i den fjærne Fortid, selv i Himmelen — Lyksalighedens Boliger — herskede Misforstaaelse og Bagtalelse, og at Resultatet blev en voldsom Strid imellem Michael og Mørkhedens Fyrste, hvilket havde til Følge, at Anklageren, nemlig Djævelen, blev nedstjyrtet fra hin Sfære til denne Jord. Paa den mindeværdige Dag var det, at Himmelenes Indvaanere udbrod: „Fryd Eder i Himle og J som bo i dem! Ve, dem som bebo Jorden og Havet! thi Djævelen er nedstegen til Eder“.

Derjom vi følge denne Anklagers Virksomhed efter hans Ankomst til denne Jord, saa ville vi finde, at han ovede sin Indflydelse i alle tænkelige Retninger, for at gjøre Mennekenes Livsvandring saa besværlig og tornebestroet som mulig. Forst og fremmest søgte han til at indghe Misundelse og Had iblandt den menneskelige Familie, hvorved Stridigheder opstod imellem Brødre og Søstre, samt Naboer og Nationer. Dette havde til Følge de mest gruopvækkende Krige og Blodsudgødelser. Den Almægtige aabenbarede ikke destomindre sin Vilje til Patriarkerne, og mindede dem om Nødvendigheden af at bevare Venskab og Broderkærlighed, hvilket vistnok havde en god Indflydelse over Enkelte, men den store Majoritet lod sig paavirke af Bagtalelsens Mand, og saaledes førte den Strid imod Herrens Udvalgte.

I den mosaiske Husholdning finde vi, at Herren gav mange Love til Jsrael som vare paaende til de paa den Tid eksisterende Forhold og Omstændigheder. Dg idet Jsrael var et gjenstridigt og haardnakked Folk, saa gjorde ogsaa Bagtalelse sig for en stor Del gjældende. Uf hvilken Aarsag følgende Befaling blev givet: „Du skal ikke gaa om som en Bagvasser iblandt dit Folk, du skal ikke staa efter din Næstes Blod; jeg er Herren. Du skal ikke hade din Broder i dit Hjerte; men du skal irettesætte din Næste, at du ikke skal bære Skyld for hans Skyld. Du skal ikke hævne dig selv, ej heller beholde Brede imod dit Folks Børn, og du skal elske din Næste, som dig selv; jeg er Herren“. Dette Bud var i fuld Kraft indtil Kristi Dage, og selv da finde vi ingen Modifikation paa dette Bud, nej, paa den anden Side finde vi, at om nogen Bestyrkelse var nødvendig i saa Henseende, saa blev den givet ved Forløseren selv, idet han siger: „Du skal elske Herren din Gud, i dit ganste Hjerte, og i din ganste Sjæl, og i dit ganste Sind. Dette er det første og store Bud. Men det andet er ligesom dette: du skal elske din Næste som dig selv. Uf disse to Bud hænger al Loven og Profeterne.“ Ved en anden Lejlighed taler han meget tydeligt over det samme Emne, nemlig Broderkærligheden: „Derfor, Alt hvad J ville, at Mennekenes skulle gjøre mod Eder, det gjører J ogsaa mod dem“.

Naar Apostelen Paulus giver Raad og Vejledning til Timothæus om hvorledes at bestyre Menighederne, samt at vedligeholde den rette Forstaaelse, saa prøver han paa, at indskærpe Ærbarhed og fornemlig at „irettesætte Bagtalerker“, som gif omkring i Menighederne og førte utilbørlig Tale, hvilken foraarsagede Misforstaaelse, Had og Splid. I Forbindelse med dette ville vi ogsaa mindes Apostelens Hentydning til de „falske Brødre“, hvilke han betragtede i det samme Lys, som „Bagtalerker“, idet han raadede Alle til at vogte sig for sledste Tunger.

Bed saaledes at sætte os ind i de første Kristnes Menighedsers sande Forhold og Verdens Stilling paa den Tid, saa kunne vi ikke undres over at Frelseren i sine Betragtninger udbryder: „Se, Verden for Forargelser! Vel er det fornødent, at Forargelser skulle komme; dog ve det Menneske, ved hvilket Forargelse kommer. Det var ham bedre, om en Møllesten blev hængt om hans Hals, og han blev kastet i Havet.“

Hvorfor udtalte vor hjærlige Forløjer sig paa denne Maade angaaende Saadanne, som ved Bagtalelse foraarsager Forargelse? Vi svare: Fordi Bagtalelse er en af de groveste og mest skadelige Laster, som noget Menneske kan gjøre sig delagtig i. Var det ikke paa Grund af Bagtalelse at Lucifer — Morgenrødens Son — blev udføstet fra Himmelen? Var det ikke af samme Aarsag at Tillid svækkedes iblandt Fædrene? Var det ikke formedelst Bagtalelse at Israels Hus blev splidagtigt og endelig adspredt over Jorden? Var det ikke formedelst Bagtalelse at de kristne Menigheder i Fortiden svækkedes i Magt og Indflydelse, og endelig bleve overvundne af det „lille Horn“? Og har det ikke været det samme Middel, som har svækket Nationers Tillid til hinanden igjennem Tidernes Løb indtil denne Dag? Vi svare: Jo, visjelig. Er det ikke Bagtalelse som har svækket Tilliden iblandt de Sidste-Dages Hellige, fra Kirkens Organisation indtil denne Dag? Og er ikke Bagtalelse en af Hovedaarsagerne til de Helliges Fordrivelse fra det ene Sted og til det andet? Er det ikke Bagtalelse iblandt Medlemmerne af Kirken i disse skandinaviske Lande, som har foraarsaget Misforstaaelse, og forhindret i mange Henseender Evangeliets Indflydelse og Udbredelse iblandt Folket? Vi svare: Jo, og atter Jo.

Lad os nu tale til de Hellige i denne Mission, og det paa en forstaaelig Maade, thi derved kunne vi muligvis finde Midlerne til at hindre Misforstaaelse, samt at fremme Guds Riges Interesse i disse Lande, og saaledes bevæbne os mod Arkefejendens listige Angreb.

De Magter som ere fjendtligsindede imod Guds Hensigter ere altid paa Bagt for at indgøde Misforstaaelse, thi de forstaa meget vel hvad Enighed er i Stand til at udrette, og derfor bestræbe de sig paa at ødelægge den iblandt de Hellige. Af denne Aarsag ville vi raade alle de Hellige til at blive sammenknyttede i Enighedens Baand, thi, som Herren siger: „Uden I ere Et, ere I ikke Mine.“ Vi have ogsaa andre Kjendetegn paa, om vi i Birkeligheden ere Hellige og have den indbyrdes Tillid, Afgtelse og Kjærlighed for hverandre, som vi burde have, ifølge vor Kaldelse og det Navn vi bære. Vi burde elske Gud vor evige Fader, og hans Son Jesus Kristus, og dette saa meget mere som, at de have elsket os først. Om vi foregive at elske Gud, saa maa vi ogsaa holde hans Bud, nemlig: „elske hverandre“. Derjom vi ikke have den tilbørlige Kjærlighed for hverandre, saa udviser dette, at vi ikke elske Gud, eller, som Johannes siger:

„Derjom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Vogner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet.“

Om der skulde findes Nogen iblandt de Hellige, som er tilbøjelig til at bagtale Næsten, og saaledes udsprede utilborlige Rygter, hvilke under alle Omstændigheder bringer de mest ubehaglige Følelser og beklagelige Resultater, saa ville vi sige til alle Saadanne: Omvend Eder fra denne Synd — den mest skadelige af alle Synder! Lad os fremholde nogle af Apostlenes Formaninger i Fortiden, hvilke ogsaa ere anvendelige nu, og svarer i alle Henseender til vore Omstændigheder: „Derfor aflægger al Ondskab og al Svig, og Hyleri, og Afvind, og al Bagtalelse; og higer som nyfødte Børn efter den aandelige uforfalskede Mælk, at I kunne vokse ved den. Og kjøber den belejlige Tid, fordi Dagene ere onde, og tale hverandre til med Salmer og Lovsange og aandelige Viser; og synger og leger for Herren i Eders Hjerter; og værer hverandre underdanige i Gudsrygt. Blive I vrede da synder ikke; Solen gaa ikke ned over Eders Fortørnelse; giver heller ikke Djævelen Rum. Ingen raadden Snaak udgaa af Eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornoden Opbyggelse, at den kan skaffe dem Naade, som hore derpaa: og bedrover ikke Guds hellige Aand, med hvilken I ere beseglede til Forløsningens Dag. Men værer velvillige mod hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom og Gud haver tilgivet Eder i Kristo.“

Derjom vi efterleve disse Regler, saa ville vi finde, at Guds Aand vil være tilstede iblandt os i et rigeligt Maal, og tillige at dens Gaver og Kræfter ville gjøre sig gjældende til større Fuldkommenhed, end som hidindtil, thi da ville vi alle vandre i Lyset og kjende Afaderens Vilje med Hensyn til os, samt den fulde Hensigt med vort Liv og Provetilstand i denne jordiske Sfære. Under Indflydelsen af en saadan fuldkommen Vejleder, som Guds Aand, ville vi aldrig tænke paa, ved Bagtalelse eller paa anden Maade at skade vore Medmennesker, nej, vor Opmærksomhed ville blive fængslet paa den skjønne Fremtid, da Retfærdighed skal belønnes, og omendskjondt prøvende Tider skulle oprinde for os, og Vemodstanter opstige i vort Sind, saa at vi skulle føle os tilskyndede til at udbryde med Salmisten: „Herre! hvo skal være til Herberge i dit Baalun? hvo skal bo paa dit hellige Bjerg?“ Ja, om vor Stilling i Livet skulle blive saadan, at vi med Vængelstanter skulle give dette Spørgsmaal, saa ville følgende opmuntrende Svar komme, ligesom det lægende Balsam, fra de celestiale Boliger: „Den som vandrer fuldkommen, og gjør Retfærdighed, og taler Sandhed i sit Hjerter, som ikke bagtaler med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt, og ikke lægger Spot paa den, som er ham nær.“

Her have vi Midlerne hvorved Misforstaaelse kan fjernes, Bagtalelse tilintetgjøres, og Sejr vindes over Anklageren og alle hans listige Angreb. Det er saaledes Sandheden som skal frigjøre de Hellige, og ved den skal Riget oprettes for Israael.

Naar den Tid kommer, at Sandhed er den raadende Magt i de Helliges Sejr, da skal Michael, Arktenglen som stred i Himmelen og vandt Sejr, staa frem „paa Havet og paa Jorden og jøerge ved den som lever i al Evighed, at der ikke mere skal gives Tid.“ Da skal Guds Hermeligheder fuldkommes, som han har

forhøndt til alle sine Tjenere fra Verdens Begyndelse; thi Djevlen skal bindes; hans Magt skal tilintetgjøres, de Hellige skal frigjøres, og for anden Gang skal Sejrens Raab lyde fra Majestæten's Trone i Himmelen: „Verdens Riger ere blevne vor Herres, og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed.“

O, hvilken herlig Fremtid for dem, som øve Sandhed og Ret; men ve over dem, „som elsker og over Vogn,“ thi de skal ikke blive tilladte at indtræde i Guds hellige Paulun, nej, deres Plads vil blive udenfor Portene af den hellige Stad, thi hvor Gud og Lammet er kunne de aldrig komme: Men „salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maa faa Udgang til Livens Træ, og indgaa igjennem Portene i Staden.“

Er Bibelen en fuldstændig Vejleder for Mennesket til Salighed, eller er fortsat Aabenbaring nødvendig?

(Af J. M. S.)

(Sluttet.)

Den hele apokryfiske Samling blev af Raadet i Trent 1545, erklæret at være hellige Skrifter, og dette var Raadet berettiget til, saa meget mere, som det havde nogle antikvariske Beviser i saa Henseende. Anthanasius, Chriel og Epiphanius erklærer, at Baruchs Bog er kanonisk. Augustinius erklærer følgende Bøger at være kanoniske: Tobia, Judith, Visdoms Bog og Maccabæernes Bøger. Spørgsmaalet er nu, enten Bibelen skulde indbefatte 79 eller 65 Bøger, eller at man ogsaa skulde udelukke fra den Krønikerne's Bøger, Jacobs Epistel og Aabenbaringens Bog, saaledes at den kun skulde bestaa af 61 Bøger. Saaledes synes det at være en Urmelighed at forkaſte umiddelbare Tilkjendegivelser fra Gud, idetmindste indtil disse Problemer blive bevarede tilfredsstillende. Lad os erindre, at vor nærværende Bibel, med dens Inddeling i Kapitler og Vers, ingenlunde er saadan som den udgik fra Forfatte-

rens Hænder, thi meget deraf er udført af uinspirerede Mænd. De originale Manuskripter bleve copierede i mange Udgaver og der er stor Sandsynlighed for, at mange Ord bleve udeladte, og tillige misforstaaede, begrundet paa den ufuldkomne Skrivemaade, som de Gamle benyttede, særlig i det gamle Testaments Tid, idet Forfatterne den Gang kun benyttede Consonanter, saasom at Vocaler bleve tilføjede af nyere Skribenter, saa falder det af sig selv, at mange Ord bleve sammensatte paa en forkert Maade, og folgeligvis fik den urigtige Mening. Nutidens Teologer maa med Ydmyghed bekjende at saa er Tilfældet.

Naar man paa denne Maade begynder at betragte Bibelen og analysere dens Indhold, saa kan man ikke undres over, at der hersker saa megen Misforstaaelse og Uvidenhed iblandt den menneskelige Familie med Hensyn til Bejden der leder til Liv og Uldødelig-

hed, thi den er i Virkeligheden ufuldkommen og kan ikke give en fuldstændig Oplysning vedrørende Alt, som er nødvendigt for Menneskene at vide.

Denne Paastand stadfæstes derved, at Menneskene ere delte i mange forskellige Sekter og Partier, og Alle vandre paa deres egne udtænkte Veje, hvilket er et stærkt Bevis for Nødvendigheden af umiddelbar Tilfjendegivelse fra Afaderen.

Guds Hensigt i at oprejse Profeter i Fortiden var, at meddele sin Vilje til Menneskene og tydeliggjøre Frelsningens store Plan, „til de Helliges fuldkomne Beredelse og Enighed i Troen“. Saalænge, som Kirken havde Apostler og Profeter, var der ingen Tanke om Fordeling i Sekter og Partier, nej, den havde en Tro, en Daab og tilbad en og samme Gud. Tvistigheder opstod iblandt de forskellige Menigheder, men da henvendte de sig til Guds inspirerede Tjenere, og igjennem dem erholdt den rette Undervisning, og saaledes blev den rette Forstaaelse vedligeholdt.

Der indsneg sig megen Misundelse iblandt Medlemmerne af Kirken i Jerusalem, muligvis foraarjaget derved, at den bestod af forskellige Nationaliteter. Alle disse Vanskeligheder bleve fremlagte for Apostlene, hvilke tilfulde forstod at anvende det rette Lægemiddel, idet de siger: Udseer derfor, Brodre! iblandt Eder ihv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og ere fyldte af den Helligaand og Visdom, hvilke vi kunne beskikke til denne Forretning“. Saaledes bleve Misforstaaelser rettede og Menigheden vejledet formedelst den Helligaands Inspiration.

Det er værd vor Opmærksomhed at iagttagte, at saalænge som Kirken havde inspirerede Mænd at lytte til, saa skred den fremad og forstod sin

jaande Stilling; men lige saa snart som der opstod Mænd, hvilke betragtede sig selv for meget fremragende til at modtage Raad fra Guds inspirerede Tjenere, saa var der Mange, som afveg fra den rette Vej. Dette var Antikristens Arbejde; dog forblev Aabenbarelsens Aand i Kirken indtil Forfølgelsens Magt tvang den til at fly til Ørtenen, og „Barnet blev borttrykt til Gud og hans Trone“. Saaledes veg Lyset for Mørket.

Vi ville ikke hermed sige, at Kirken derved blev totalt opløst, heller ikke at den himmelske Teologi aldeles forsvandt, Nej, Alt var tilstede, men omgivet af Mørkhedens truende Skyer.

Antag at vi skulle paa en mørk og stormfuld Nat prøve paa at søge en Havn, saa ville vi finde Fyrtaarne ved Kyterne, hvilke kaster deres lysende Straaler ud over Havet, hvorved vi kunne holde den rette Kurs og naa Maalet. Men antag at alle disse Bysstraaler bleve slukkede, saa kunne vi ikke vide den Retning, vi skulle tage. Alle Beregninger og Bestræbelser ville være unyttige, thi Lyset fra Taarnene ville være ligesaa nødvendigt, som Kortet og Kompasset. Noget lignende indtraf med den kristelige Kirke i Fortiden, thi det ledende Lys — fortjat Aabenbaring — forsvandt, og Kirken blev efterladt i Mørke. Paa hvad Tid dette egentlig fandt Sted ere vi ikke i Stand til at sige; men det er et bevist Faktum, at Aabenbaring ikke fortsattes længe efter Apostlenes Bortgang. Dog var Kirken tilstede, idetmindste nogle Aar, men det virkelige Lys var slukket.

Hvad fulgte efter? Den mest beklagelige Forstyrrelse. Kirkens Ledere vare ikke længere tilstede; Inspirationens Aand ophørte, og som en Folge kunne ikke Kjærlighed og Enighed vedligeholdes. Kirken blev delt i talrige Sekter

og Partier, hvilke valgte deres egne Ledere, der gjorde Fordring paa Myndighed fra Gud. Kirkens oprindelige Organisation blev forkastet, og mennekelige Anordninger bleve indførte. Dette var Resultatet af at guddommelig Aabenbaring ophørte.

Folket blev overladt i totalt Mørke med Hensyn til Evangeliets Plan og den sande Guddom, hvilket fremtræder meget tydeligt, naar vi læse Kirkens Historie, thi da finde vi følgende Erklæring: „Gud Fader er aldeles ufattelig, Sønnen er ufatteliggod ligesaa den Helligaand, dog ere de ikke tre Personer men En.“ O, hvilken forunderlig Erklæring. Kristus sagde: „Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus“. Paulus beder om at han maa kjende Kristus og Kraften af hans Aabenbarelse. Johannes siger: „Derpaa vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud.“ Men ligesaa snart som Aabenbarelsens Aand fjærnedes fra denne Jord, erklærede Menneskene at Gud var ufattelig. Forkjellen er saa fremtrædende, at selv en Blind kan se den.

Mørkhedens Aand er endnu den raadende Magt, og indhyller hele den kristne Verden. De mange saakaldte kristne Kirker strider imod hverandre ligesom Fjender paa Slagmarken. Ingen af dem veed hvor de skulle søge efter Sandheden. Har den romersk-katholske Kirke Sandheden? eller den græsk-katholske? eller den amerikanske? eller den reformerte Kirke? eller den engelske Kirke? eller finde vi den i den saakaldte lutherske Kirke? eller hos Methodisterne eller Baptisterne? eller Presbyterianerne eller Irvingianerne eller Adventisterne? eller Univerfalisterne eller Kvæterne? Hvilken af alle disse har den fulde Sandhed? Hvilken Afdeling er Jesu Kristi Kirke?

Apostelen Paulus tydeliggjør Mærket til denne Inddelig i Sekter og Partier, og paaviser at det er en Følge af kjodelige Sandser, og Overtrædelse af de aandelige Love. Saaledes er den kristne Verden i Dag, ifølge Apostelens Erklæring en kjodelig Kristendom. Men at have et saadant Sind, underretter den samme Apostel os om, er „Døden og Fjendskab mod Gud“. Guds Ord har udtalt denne Dom, og Alt er Følger af at forkaste Aabenbaring.

Nu spørge vi: Hvad Middel er nødvendigt for at tilvejebringe den rette Forstaaelse iblandt Menneskene angaaende den sande og levende Gud? Vi svare Guddommelig Aabenbaring. Gud har lovet i de sidste Dage at tilkjendegive sin Kraft iblandt alle Nationer: „Og det skal ske derefter, at jeg skal udgøde min Aand over alt Kjød, og Eders Sonner og Eders Døtre skulle profetere; Eders Ældste skulle drømme Dromme, og Eders unge Karle se Syner. Og det skal ske, at hver, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være Rogle, som undkomme, saaledes som Herren har sagt, og iblandt de undslupne skal den være, som Herren kalder.“ Disse Forjættelser ville, saavist som Herren lever, blive opfyldte. Gud er trofast og han vil aabenbare sin Vilje til sine Børn paa Jorden, og derved tilvejebringe Frelse og Forsløsning i de sidste Dage.

Aabenbarelsens herlige Lys har nu begyndt at gjenstråle i Mørket. Guds Profeter have igjen talet og aabenbaret Frelsningsens skjønne Plan. Vil den kristne Verden tro det? eller vil den ligesom Føderne i Fortiden forkaste Aabenbarelsens herlige Lys til sin egen Fordømmelse?

Den eneste Indbending, som nu synes at være tilbage idet vi fuldende denne Afhandling, ere de Ord, som Johannes den Aabenbarer anvender, da han slutter sin Bog: „Thi jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Profeties Ord: dersom Noget lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog.“ Dette Forbud er uden Modsigelse givet i den Hensigt, at forhindre noget Menneſke i at tilføje Noget af sit Eget til Aabenbaringen, eller Guds Ord. Ve den Mand som forsøger at tilføje noget af sin egen Frembringelse til Guds hellige Ord. Men dette Skriftsted, tilligemed mange Andre i den hellige Skrift, tilkjendegiver ikke at dermed Aabenbarelse fra Himmelen ſkulde ophøre, nej, Gud forhindreder sig. ikke selv fra at tilføje hvadſomhelſt han ønsker og anſer paſſende for ſine Børn.

Kjendsgjerningen er den, at Gud har tilføjet flere af det nye Testaments Boger efterat Aabenbaringen var ſkreven.

Johannes Evangelium var ſkrevet efter Aabenbaringens Bog, og iſølge af Sandsynlighed var ogsaa hans tre Epistler ſkrevne efter den Tid. Aabenbaringens Bog var iſølge de ſidſte Antagelſer ſkreven 96 Aar efter Kristus, dog er der Mange ſom paastaar, og det er meget mere troligt, at den blev ſkreven i Aaret 67 eller 68, hvorimod Evangeliet blev ſkrevet i Aaret 97. Heraf fremgaar det tydeligt at Gud aldrig havde i Sinde at med Johannes Aabenbaring ende alle umiddelbare Tilkjendegivelſer fra den evige Verden. Johannes Evangelium er ſaaledes den ſidſte Bog i det nye Testamente, og i denne finde vi troſtende og opmuntrende Dofter af vor dyrebare Frelſer, nemlig: „Han ſkal herliggjøre mig; thi han ſkal tage af Mit og forkynde Eder. Alt hvad Faderen har er mit; derfor ſagde jeg, at han ſkal tage af Mit og forkynde Eder.“

Her have vi en Forjættelſe om forſat Aabenbaring.

Salt Lake Citys Fremtid.

Hvorfor har Salt Lake City en lys Fremtid for ſig? Mr. J. W. Whitehead giver følgende Grunde derfor:

Utahs Hovedſtad har en Befolkning paa omtrent 50,000 og er den ſtorſte By mellem Denver og San Franciſco; den er beliggende ved Øſtkyſten af Saltjøen, i en meget frugtbar Dal.

Den har et behageligt Klima og et af de ſmukkeſte Bjerglandſkaber paa Jorden.

Den har et ubegrænſet Vandforraad i ſine ſnedeckte Bjerge.

Den har uudtømmelige Kullejer i ſin umiddelbare Nærhed.

Den har et blomſtrende Opſand, ſtørre end de atlantiſke Stater fra Maine til Maryland.

Dette Opſand har Overflod af Guld, Sølv, Bly, Kobber, Jern, Kul, Svovl, Gips, Kvikſølv, Marmor, Granit, Alun, Aſfalt, Salpeter, Antomonium, Mineralvæg, Petroleum og naturlig Gas.

Mineralkilder af forſkjellig Gehalt, hede, kolde og lunkne forefindes i ſtor Overflod rundt omkring.

I Byens Omegn findes en ſtor Blyhvidt Fabrik, fire Smelterier og mange Stampeværker.

Der findes Klædefabrikker, Papirmøller, Skotøj-, Hatte- og Silkefabrikker, ligeledes et Glasværk, kemiske Laboratorier, fire store Melmøller samt Maskinværksteder og Støberier.

Otte Jernbaner mødes i Byen, og syv andre nærmer sig rask dertil.

De skønneste Sandstens- og Marmorbrud i Verden findes i Utah.

Der er et Tabernakel med flere Siddepladser end nogen anden Bygning i Verden og det næststørste Orgel.

Der findes ogsaa det største Tempel paa Jorden, som allerede har været fyrrethve Aar under Opførelse.

I Byens Nærhed er det prægtigste Badested i Verden, som langt overtræffer de berømte Badesteder ved Atlanterhavets og de store Indlandsøers Kyster.

Grubedrift, Kvægavl, Faareavl og

Agerbrug er Utahs fornemste Erhvervsfilber.

Byens virkelige Værd er 120 Mill. Dollars. Skat lignes kun paa det Halve af denne Værdi.

Salt Lake County ejer 130 Mill. Dollars. Skat lignes kun paa omtrent 65 Mill. Dollars.

I 1889 producerede Minerne 12 Mill. Dollars. Agerbrug og Frugtavl 8 Mill. Dollars.

Utahs Kreaturbefætning er værdsat til 24 Mill. Dollars.

I 1889 producereede Utah 9 Mill. Pund Uld, hvoraf kun to Millioner benyttedes i Territoriet, hvilket beviser Nødvendigheden af flere Fabrikker.

Alt dette antyder, at Utah og Salt Lake er frugtbare Marker for foretagssomme Folk med lyse Hoveder og de fornødne Kontanter.

Utahs Agerdyrkningskole.

Utahs Agerdyrkningskole i Logan, Utah, vil blive aabnet for Modtagelse af Elever den 2den September 1890.

Dette er en territorial Institution, grundet paa de Forenede Staters Landbevilling og Territoriets Bidrag i det Djemed at give den opvoksende Ungdom en grundig og praktisk Undervisning i Livets nyttigste Foretagender. Der gives saaledes Undervisning i Agerdyrkning, huslig Økonomi, mekanisk Videnskab og Maskinlære, Landmaaling m. fl. nyttige Studier.

Den er indrettet efter de nyeste Monstre, med dygtige Lærere i de forskjellige Afdelinger. Dens Illustrationsmidler er fra de Forenede Staters Experimentstation og dens Undersøgelser i Agerdyrkning. Det er en smuk Landejendom, forsynet med Gartnere, der har Nutidens bedste Redskaber.

Der gives ogsaa Undervisning i Bogning, Syning, Tilfløring, Mejeri osv. Der habes Værksteder for Træ- og Jernarbejde. Et nyt Bibliothek, Museum m. m.

Tankesprog. En vis Mand skal oplære sit eget Folk, og hans Forstandsfrugter ere vise.

— Den Vise skal arve Ære iblandt sit Folk, og hans Navn skal blive evindeligen.

Hvad den første Smerte lærer os.

Den er et advarende Signal. Naturen løfter aldrig sin Haand uden Varsel for at slaa os til Jorden med et svigefuldt, afgjørende Slag. Den anfalder os aldrig i Ryggen, graver aldrig Faldgruber eller lægger sig i Baghold, viser sig aldrig med Smil paa Læberne, medens der bor Had i Hjertet. Taalmodig og fordragelig lærer den os sine Love. Med tydelige Bogstaver skriver den sine Advarsel-ord, om og fuld af Medlidenhed over den paa os sin Kraft. Endnu længe før Smertens vildt blussende Mordfækkel er blevet tændt, antager den sig vor Sag, som om den var dens egen, og bønfaller os om at staa vor Næste bi. Den overanstrengte Hjerne søger den at standse i sit odelæggende Arbejde; det af Hyster svækkede Legeme søger den at tvinge til med Bæmmelse at betragte Gaarsdagens lave Nydelsler. Og under alt dette trænger dens advarende Raab til os: far varligt!

Men hvorledes handler vi mod os selv! Med al den Energi, vi har, bruger vi Pisk og Spore paa den træ-

thorte Hjerne, som om den var en stædig Hest, og tvinger den i fuld Galop ind paa den Vej, som fører til Vanvid. Trods Modstanden, vort Legeme gjør mod alle Pirremidler, skal det forgiftes. Vi glemmer det advarende Signal, indbilder os at have undgaaet Farerne og rustet os til Astenens festlige Gilder.

Vi gaar af Vejen ligesom Fari-sæeren; gaar bare over paa den anden Side, medens vi halstarrig og trodsig lukker Øjne og Øren. Endelig, naar vi har forbrudt os mod alle Naturens Love og mistydet og foragtet alle dens Advarsler, kommer den med hele sin Hær for at straffe os. Da falder vi tilføde og klager over, at den gode Gud tilstedes, at saadanne Plager kommer over os, og vi fordrer at han ved Underværker skal tage bort de naturlige Følger af vor egen Uhygighed eller frelse os af den Nød som vor Pligt-glemmelse har stedt os i. Med andre Ord: først stikker vi Fingeren i Ilden og forlanger saa, at den ikke skal brænde os. (Sundhedsbladet.)

Indhold.

Tale af Præsident Geo. D. Cannon	321	for Mennesket til Salighed, eller
„Mormonerne“ i Idaho	327	er fortsat Aabenbaring nødvendig? 331
Red. Anm.:		Salt Lake Citys Fremtid
Følgerne af Bagtalelse	328	Utahs Agerdykningskole
Er Bibelen en fuldstændig Vejleder		Hvad den første Smerte lærer os

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorengensgade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).